

Arrest

nr. 76 963 van 12 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 januari 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DE SCHUTTER en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing betreffende verzoeker luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, R. D. (...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Tadjiek origine te zijn, afkomstig uit Herat. U bent geboren in 1981 in Herat Stad, provincie Herat, waar u ook steeds gewoond hebt. U bent sinds 2000 gehuwd met R. F. (...) (OV nr. X), een 31-jarige Afghaanse van Tadjiek origine. Jullie hebben samen twee dochters, P. (...) en P.(...), beide geboren in Herat stad.

U ontvluchtte Afghanistan samen met uw gezin op 27 juli 2008. U kwam in België aan op 10 januari 2009 en vroeg op 12 januari 2009 een eerste keer asiel aan. Op 13 april 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van het feit dat jullie weigerden medewerking te verlenen aan het onderzoek in jullie asiëldossier. U maakte het onmogelijk voor de asiëlinstanties om jullie asiëlaanvraag te beoordelen doordat jullie weigerden gebruik te maken van de tolkendiensten die ter beschikking werden gesteld. U ging tegen deze weigeringsbeslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 3 september 2010 oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op basis van het door u ingediende – beknopte - verzoekschrift (u hebt immers nagelaten ter terechtzitting te verschijnen) en uw manifeste weigering om medewerking te verlenen aan de Belgische asiëlinstanties dat er niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie noch tot een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de vreemdelingenwet. Op 27 oktober 2010 vraagt u een tweede keer asiel aan doch deze asiëlaanvraag werd niet in overweging genomen door de dienst vreemdelingenzaken omdat u geen nieuwe elementen naar voren gebracht had. Op 3 februari 2011 dient u uw derde en huidige asiëlaanvraag in.

U hebt Afghanistan verlaten omwille van een onterechte verdenking van bekering tot het christendom van uw echtgenote en haar zus.

Drie jaar geleden kreeg u bezoek van H. (...), de neef van uw echtgenote die 10 jaar eerder van Afghanistan naar Canada verhuisde. Hij wist dat uw echtgenote en haar zus al geruime tijd interesse hadden voor religie in het algemeen, breder dan alleen Islam. Hij gaf hen ter informatie enkele documenten over het Christendom. Uw echtgenote en haar zus bekeken deze papieren kort en bewaarden ze vervolgens in jullie huis. Kort na het vertrek van H. (...), kwam uw buurman G. S. (...), tevens politie-commandant van de veiligheid in Herat stad, met zijn gezin bij jullie op bezoek. Uw dochters en zijn kinderen maakten samen tekeningen op de achterkant van deze documenten met info over het Christendom. Na afloop van het bezoek namen de kinderen van uw buurman enkele van deze tekeningen mee naar huis. Toen uw buurman deze documenten onder ogen kreeg, stuurde hij zijn vrouw B. G. (...) naar uw echtgenote en haar zus om te vragen wat dit te betekenen had. Uw vrouw en schoonzus ontkenden meteen een bekering tot het Christendom en stelden dat deze papieren niets voorstelden, louter informatief waren. Toch gaf uw buurman uw echtgenote en haar zus aan en de volgende dag kwam de politie naar jullie woning voor een huiszoeking. Uw echtgenote en haar zus waren op dat moment op bedevaart en uw schoonvader werd door de politie meegenomen voor ondervraging. Hij werd 3 dagen later vrijgelaten. Uw vrouw en haar zus werden verwittigd door uw schoonbroer en vluchtten naar het huis van uw tante. U vreesde voor de veiligheid van uw echtgenote en uw gezin en op aanraden van uw schoonmoeder vertrokken jullie vandaar de volgende dag naar Turgundi aan de grens met Turkmenistan en van daaruit ontvluchtten jullie Afghanistan. Uw schoonzus R. F.. (...) (OV nr. 6388715), haar echtgenoot R. A. H. (...) (OV nr. 6785630) en hun twee dochters A.(...) en S. (...) vertrokken de volgende dag en vroegen op 11 februari 2009 omwille van dezelfde reden asiel aan in België.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u dat uw echtgenote vervolgd en vermoord zal worden door de politie van Herat op verdenking van bekering tot het Christendom. In België kwamen jullie in aanraking met de getuigen van Jehovah.

Ter ondersteuning van uw identiteit en asiëlaanvraag legt u volgende documenten voor: uw 'taskara' (Afghaans identiteitsbewijs), uitgereikt in Herat op 22 maart 2007. De 'taskara' van uw echtgenote, uitgereikt in Herat op 22 maart 2007. De 'taskara' van uw dochter P.(...), uitgereikt in Herat op 22 maart 2007. De 'taskara' van uw dochter P.(...), uitgereikt in Herat op 22 maart 2007. Uw huwelijksakte, uitgereikt in Herat op 20 juni 1994. Uw rijbewijs, uitgereikt in Herat op 9 maart 2004. De inentingenkaarten van uw echtgenote en van uw dochter P.(...). Een cd-rom van uw huwelijksplechtigheid in Herat in 2000. Een oproepingsbrief van de politie in Herat die uw echtgenote en haar zus zoeken voor verdenking van bekering tot het christendom. Een brief van een bevriend koppel uit Wallonië, waarin staat dat jullie interesse tonen in de leer van de Getuigen van Jehova en deel nemen aan bijeenkomsten.

B. Motivering

Wat de argumentatie betreft aangaande het feit dat u noch de vluchtelingenstatus noch de status van subsidiaire bescherming toegekend wordt, verwijst het CGVS naar de motivering in de beslissing waarin

aan uw schoonzus (R. F. (...) O.V. 6.388.715 en haar echtgenoot, uw schoonbroer R. A. H. (...) O.V. 6.785.630) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd wordt. Uw asielmotieven zijn volledig gebaseerd op de asielmotieven van uw schoonzus en haar echtgenoot en bijgevolg wordt aan u identiek dezelfde status toegekend. Het CGVS verwijst naar de beslissing van uw schoonbroer (identiek dezelfde beslissing werd aan uw schoonzus afgeleverd) die u hieronder kunt lezen.

“Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft.

Vooreerst dient er te worden op gewezen dat de door u ingeroepen asielmotieven niet volstaan om de vluchtelingenstatus toegekend te krijgen op basis van een gegronde vrees voor vervolging in de Afghaanse context. Uit de objectieve landeninformatie die aan uw administratief dossier is toegevoegd blijkt immers dat de Afghaanse autoriteiten in zaken van (valse) beschuldigingen van geloofsverlating en bekering tot andere godsdiensten in hun gerechtelijke procedures voldoende rechtsbescherming bieden tegen (valse) beschuldigingen van bekering en/of geloofsverlating, meer bepaald blijkt dat er de laatste jaren geen veroordelingen wegens geloofsverlating hebben plaatsgevonden noch door de nationale noch door de lokale rechtbanken. Doorgaans wordt een onderzoek geopend door de openbare aanklager en door de Nationale Veiligheidsdienst. Zelfs wanneer men bekeerd is tot een andere godsdienst krijgt men de kans om zijn bekering ongedaan te maken, maar indien men dit weigert kan de doodstraf worden opgelegd. Zelfs Afghanen waarvan op film te zien was dat ze gedoopt werden, werden na onderzoek weer vrijgelaten. Uw echtgenote, een vrome moslima, zit met andere woorden in een zeer goede uitgangspositie om haar onschuld aan te tonen. U hebt geen enkel argument aangebracht waarom u en uw echtgenote, in tegenstelling tot andere Afghaanse burgers, niet van deze rechtsbescherming zou kunnen genieten. Bovendien blijkt uit jullie beider verklaringen dat er voldoende personen zijn die kunnen getuigen dat uw echtgenote en haar zus frequent sjiitische religieuze bijeenkomsten bezochten.

Het CGVS wenst er echter, in uw specifiek geval, bovendien op te wijzen dat uw verklaringen en die van uw echtgenote zo weinig overtuigend en zo weinig plausibel zijn dat er weinig geloof kan aan gehecht worden.

Het komt immers weinig aannemelijk over dat uw echtgenote en haar zus als enige personen ervan verdacht werden bekeerd te zijn tot het christendom omwille van het feit dat de kinderen in jullie huis - dat bewoond wordt door veel meer mensen - een paar papieren vonden waarop ondermeer een kerk stond. U gevraagd waarom enkel uw echtgenote en haar zus ervan verdacht werden en niemand anders van jullie familie zegt u dat uw echtgenote samen met haar zus regelmatig naar sjiitische religieuze bijeenkomsten bij de buren ging en dikwijls religieuze sjiitische plaatsen bezocht en dat het daardoor is dat jullie buurman, de politiemann G. S. (...), toen hij de christelijk aandoende papieren in handen kreeg, uw echtgenote en haar zus ervan verdacht zich bekeerd te hebben tot het christendom (CGVS vragen 104, 107, 108). Het komt echter weinig plausibel over dat net de personen die zich zo overduidelijk en publiekelijk geëngageerd hebben in het sjiitische geloof er net om die reden van verdacht zouden worden zich tot het christendom bekeerd te hebben terwijl de andere (mannelijke) familieleden (waaronder u dus) niets ten laste werd gelegd. Ook de verklaring van uw echtgenote brengt terzake weinig opheldering. Als haar tijdens het gehoor op het CGVS gevraagd wordt waarom net zij en haar zus ervan verdacht werden zich bekeerd te hebben tot het christendom antwoordt ze :“...[] als ze zagen dat we religieuze vergaderingen over de koran hielden dachten ze dat we over het christendom praatten...” (gehoor echtgenote CGVS vraag 31). Dit is een zeer bizarre uitleg. Gezien uw echtgenote verder geen enkele toelichting geeft over het feit hoe ze tot deze wetenschap komt lijkt het voorgaande eerder een ongefundeerde bewering te zijn. Nogmaals gevraagd of ze weet waarom enkel zij en haar zus ervan verdacht werden en niemand anders van de familie verklaart ze dat het is omdat zij en haar zus dikwijls bij de andere buren gingen bidden (gehoor echtgenote CGVS vraag 39). In die hypothese zou het logisch lijken dat ook die andere buren geviseerd zouden worden doch wanneer aan uw echtgenote gevraagd wordt of ze ervan op de hoogte is dat er bij die andere buren eveneens een onderzoek ingesteld werd antwoordt ze ontkennend (gehoor echtgenote CGVS vraag 40). Gezien er dus geen enkele plausibele noch zinnige aanwijzing is waarom uw echtgenote en haar zus ervan verdacht zouden kunnen worden bekeerd te zijn tot het christendom terwijl alles op het tegendeel wijst wordt de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas hierdoor ernstig aangetast.

De vaststelling dat u over uw rechtstreekse vluchtaanleiding slechts speculatieve en weinig plausibele verklaringen aflegde en de aantasting van uw geloofwaardigheid daardoor, laten niet toe het voordeel van de twijfel toe te kennen voor wat betreft de essentiële feiten van uw asielrelaas.

Zonder afbreuk te doen aan de bovenstaande conclusies dient trouwens opgemerkt te worden dat internationale bescherming pas kan worden ingeroepen wanneer alle nationale rechtsmiddelen op redelijke wijze zijn uitgeput, wat in uw geval niet zo is. Het feit dat uw schoonvader bijna onmiddellijk werd vrijgelaten wijst er eveneens op dat er weinig belang gehecht werd aan de beschuldigingen.

Bijgevolg kan u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

De door u neergelegde documenten zijn niet in staat de bovenstaande conclusie te wijzigen. De 'taskara's' bewijzen immers enkel jullie identiteit dewelke niet betwist wordt. De bankkaart, de vaccinatiekaart en de foto's hebben geen relevantie met betrekking tot de door u ingeroepen asielmotieven en de oproepingsbrief van de politie die u voorlegt ondersteunt geen geloofwaardige verklaringen. Bovendien is het zo dat alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, diploma's paspoorten, etc...) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie informatie die toegevoegd is aan het administratieve dossier)."

Naast bovenstaande motivering waarin internationale bescherming geweigerd wordt aan uw schoonzus en haar echtgenoot die identiek dezelfde asielmotieven als jullie inroepen gaat het CGVS dieper in op uw asielrelaas omwille van het feit dat jullie verklaarden in aanraking te zijn gekomen met de Getuigen van Jehovah in België.

Eerst dient nogmaals te worden opgemerkt dat de hoofdreden die u en uw echtgenote aanhalen ter staving van jullie vlucht uit Afghanistan, namelijk de onterechte beschuldiging dat uw echtgenote en haar zus zich zouden bekeerd hebben tot het Christendom, onvoldoende ernstig is om als gegronde vrees voor vervolging beschouwd te worden binnen de Conventie van Genève. Zowel u als uw echtgenote verklaren immers, noch in Afghanistan noch na uw aankomst in België, bekeerd te zijn tot het christendom. Overigens dient aangestipt te worden dat er – zoals uitgelegd in de bovenstaande motivering – zelfs geen geloof kon gehecht worden aan die valse beschuldiging. Wanneer jullie gevraagd wordt waarom jullie precies geboeid zijn door het christendom en de leer van de Getuigen van Jehova, antwoorden jullie hier niet echt voor gekozen te hebben. Jullie verklaren dat er hier in België aan jullie deur werd gebeld door een vrouw van de Getuigen Van Jehova die jullie aansprak in het Farsi, jullie taal, en dat jullie meteen geïnteresseerd waren omdat jullie geen andere taal spreken. (CGVS uw gehoor p. 20 en CGVS gehoor van uw echtgenote p. 4) Jullie zijn na jullie aankomst in België dus niet gericht op zoek gegaan naar meer informatie over het christelijke geloof en meer specifiek bijeenkomsten van de Getuigen van Jehova, maar jullie zijn hier eerder toevallig mee in aanraking gekomen doordat deze Farsi sprekende vrouw bij jullie aanbelde.

Bovendien blijkt jullie kennis over het christendom en de leer van de Getuigen van Jehova eerder algemeen en weinig specifiek. Jullie kunnen beide niets concreet vertellen over de betekenis van Kerstmis en Pasen. U kent noch de naam van de vader van Jezus, noch de namen van de 12 apostelen. Jullie weten beiden niet wanneer de Getuigen van Jehova zijn opgericht en door wie. En jullie antwoorden beiden weinig specifiek wanneer gevraagd wordt naar de verklaring van een aantal belangrijke concepten binnen de leer van de getuigen van Jehova, zoals de kern van deze leer en het verspreiden van 'het goede nieuws'. (CGVS uw gehoor, p. 20-22, CGVS gehoor van uw echtgenote p. 11-12) (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier) Uw echtgenote stelt hierbij dat ze alles begrijpt wanneer ze het Heilige Boek leest, maar dat ze achteraf sommige dingen vergeet (CGVS gehoor van uw echtgenote, p.12).

Hierbij dient ook te worden opgemerkt dat de relevantie van de brief (geschreven door A. (...) en M. B. (...) uit Lodelinsart, leden van de Getuigen van Jehova) die u voorlegt om aan te tonen dat jullie de leer van de Getuigen van Jehova bestuderen in België en geregeld bijeenkomsten bijwonen, ontkracht wordt door de verklaringen van uw echtgenote. U stelt specifiek te hebben gevraagd aan A. (...) en M. (...) deze brief te schrijven. (CGVS uw gehoor, p. 5-6) Wanneer uw echtgenote gevraagd wordt naar het belang van deze brief voor jullie asielrelaas, stelt zij dat deze brief niet relevant is voor jullie asielaanvraag. Ze verklaart dat deze brief niets te maken heeft met jullie asielmotieven, dat

deze mensen haar de brief gewoon hebben meegegeven, maar dat jullie andere problemen hebben in Afghanistan. (CGVS gehoor van uw echtgenote, p. 4-5) Dergelijke tegenstrijdigheden ondermijnen uiteraard bijkomend de geloofwaardigheid van jullie verklaringen.

Aangezien u en uw echtgenote noch in Afghanistan, noch na jullie aankomst in België bekeerd zijn tot het christendom of tot de leer van de Getuigen van Jehova, is het motief dat jullie aanhalen voor jullie asielaanvraag in België onvoldoende zwaarwichtig.

Verder kan worden opgemerkt dat jullie beiden verklaren dat uw echtgenote en haar zus in Afghanistan valselijk werden beschuldigd van bekering tot het Christendom, maar dat zij nooit hebben geprobeerd hun onschuld te bewijzen in deze onterechte verdenking. Wanneer uw echtgenote gevraagd wordt waarom zij en haar zus nooit geprobeerd hebben hun onschuld te bewijzen, stelt zij dat in Afghanistan de mensen niet bereid zijn te luisteren als het over het christendom gaat. Ze verklaart dat zij en haar zus gewoon onthoofd zouden worden en daarom geen andere keuze hadden dan te vluchten. (CGVS gehoor van uw echtgenote, p. 10) Wanneer u dezelfde vraag wordt gesteld, antwoordt u eveneens dat jullie geen bescherming van hogere hand hebben ingeroepen om de beschuldigingen van jullie buurman/politieman te controleren en dat jullie niet geprobeerd hebben de onschuld van uw echtgenote en haar zus aan te tonen. U haalt dezelfde reden aan dat u dit niet geprobeerd heeft want dat dit geen enkele zin heeft, dat mensen gewoon worden onthoofd en dat u dat vroeger al hebt meegemaakt. (CGVS uw gehoor p. 18) Wanneer u dan gevraagd wordt naar meer duiding over dit gelijkaardige geval, kan u hier niets meer over vertellen. (CGVS uw gehoor p.19) Ook uw echtgenote verklaart te hebben gezien dat mensen de doodstraf kregen voor dergelijke gewone dingen. Maar ook wanneer haar dan gevraagd wordt naar een specifiek voorbeeld van mensen die iets gelijkaardigs als haar probleem hebben meegemaakt, stelt ze dat nog niet te hebben gehoord. (CGVS gehoor echtgenote, p. 11). Jullie roepen een vrees in maar kunnen deze in het geheel niet concretiseren.

Bovendien kan in jullie verklaringen gewezen worden op enkele vaagheden en tegenstrijdigheden die de aannemelijkheid en geloofwaardigheid van jullie asielverhaal ondermijnen. Zo situeert uw echtgenote het bezoek van haar neef H. (...) uit Canada aan jullie in Afghanistan in 2009 (CGVS gehoor van uw echtgenote, p. 8), terwijl u verklaart Afghanistan te hebben verlaten in 1387 (2008). Ook over de duur van de detentie van uw schoonvader lopen jullie verklaringen uiteen. Eerder in september 2010 verklaarden jullie bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) dat uw schoonvader door de politie werd meegenomen, doch diezelfde dag weer werd vrijgelaten. (zie arrest RvV, bijgevoegd in administratief dossier) Terwijl jullie nu verklaren dat hij pas vrijgelaten werd na 2-3 dagen. (CGVS uw gehoor p. 17 en CGVS gehoor van uw echtgenote, p. 10) Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, stelt u dat uw vrouw niet op de hoogte was en dat u het haar niet zei omdat u haar niet bezorgd wilde maken. (CGVS uw gehoor, p. 17) Het komt vrij onaannemelijk over dat uw echtgenote hier dan niet op doorvroeg aangezien het omwille van haar verdenking was dat uw schoonvader werd gearresteerd. Bovendien kunnen jullie geen enkel document voorleggen dat de arrestatie en detentie van uw schoonvader kan aantonen. (CGVS uw gehoor p. 17 en CGVS gehoor van uw echtgenote, p. 10)

Na al jullie verklaringen en de verklaringen van uw schoonzus R. F.. (...) (O.V. 6.388.715 en haar echtgenoot R. A. H. (...) (O.V. 6.785.630) tijdens de verschillende gehoren grondig bestudeerd te hebben kan samenvattend gesteld worden dat jullie ongeloofwaardig geacht worden wat betreft het element dat de kern van jullie asielrelaas raakt, meer bepaald jullie vrees voor vervolging in Afghanistan omwille van een onterechte beschuldiging van bekering tot het christendom van uw echtgenote en haar zus.

Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Herat stad ernstige problemen in de zin van de Vluchtelingenconventie of in de zin van de bepalingen omtrent subsidiaire bescherming zou ondervinden. U beschikt in Herat stad over een uitgebreid familiaal netwerk waar u en uw echtgenote beroep op kunnen doen. Jullie benadrukken beide meermaals in jullie verklaringen de gegoede levensstandaard van uw schoonfamilie, evenals de bekende en invloedrijke positie van uw schoonvader als zakenman in Herat stad. (CGVS uw gehoor, p. 14-15 en p. 23, CGVS gehoor van uw echtgenote, p. 14) Bovendien verklaart u, wanneer u gevraagd wordt naar wat u weet over de huidige stand van zaken over jullie probleem, dat uw schoonvader op dit moment geen problemen meer heeft. Er werd door de politie nog één oproepingsbrief verstuurd voor uw vrouw en haar zus kort nadat jullie Afghanistan hebben ontvlucht (brief gedateerd op 27/06/1387 of 18/09/2008), sindsdien wordt uw schoonfamilie niet meer bedreigd of lastig gevallen. Er kan dan ook worden aangenomen dat u en uw gezin geen reëel risico lopen op vervolging zoals bedoeld in de

Vluchtelingenconventie van Genève bij een terugkeer naar Herat stad in Afghanistan. Jullie komen dan ook niet in aanmerking voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Jullie beider verklaringen tonen evenmin aan een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2 a en b van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Herat meer bepaald in de stad Herat te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport “ UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 17 december 2010 in rekening genomen. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. UNHCR oordeelt dat in het licht van: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen, de situatie in bepaalde delen van Afghanistan kan gekenmerkt worden als een situatie van veralgemeend geweld. Meer specifiek stelt UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit hogervermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten.

Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt echter expliciet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Herat een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR heeft na december 2010 geen update meer vrijgegeven van deze Eligibility Guidelines en deze richtlijnen zijn dus nog steeds geldig.

Uit een grondige actuele analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB “Afghanistan” – “Veiligheidssituatie in het westen van Afghanistan (Badghis, Ghor, Herat, Farah, Nimroz” dd. 26 augustus 2010 (updated 24-10-2011)) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. De Secretaris-generaal van de Verenigde Naties, het UNHCR en de Afghanistan NGO Safety Office situeren de kern van het conflict in het zuiden, zuidoosten en oosten van het land.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt verder dat de veiligheidssituatie in het westen sterk varieert. Ook al kunnen bepaalde provincies en districten in het westen als onveilig worden beschouwd, toch blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in Herat stad relatief rustig is en het aantal veiligheidsincidenten erg beperkt is gebleven. Op basis van de geraadpleegde bronnen kan ook vastgesteld worden dat er in de districten Farsi, Kohsan, Zinda Jan, Herat, Injil en Guzara in de provincie Herat geen sprake is van veralgemeend geweld. Het niveau van geweld is daar niet van die aard dat burgers een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet zouden lopen.

Herat stad is bereikbaar via de luchthaven van Herat en geen van de bronnen vermeldt tot op heden gewelddadige acties gericht tegen het verkeer van en naar de luchthaven.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht zouden werpen op hogervermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Herat in de provincie Herat vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Herat actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Herat aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing betreffende verzoekster luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, R. F. (...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Tadjik origine te zijn. U bent geboren in Herat stad en heeft daar gewoond tot uw vertrek uit Afghanistan in 2008. U verklaart gehuwd te zijn met R. D. (...) (CG 09/10470 en O.V. 6372715). Jullie hebben twee dochters die jullie in België vergezellen.

Wat betreft de problematiek waarmee jullie gezin in Afghanistan geconfronteerd werd en op basis waarvan jullie Afghanistan dienden te ontvluchten verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing van uw echtgenoot R. D. (...).

"(...)"

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren verzoekers een schending aan van het artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van artikel 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoekers klagen de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991) evenals de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2. Verzoekers stellen dat het niet is omdat het relaas van verzoeksters zus R. F. (...) (O.V. 6.388.715) en schoonbroer R. A. H. (...) (O.V. 6.785.630) ongeloofwaardig zou zijn geweest dit noodzakelijkerwijs ook geldt voor hun eigen verklaringen. Ze menen dat niet duidelijk werd gemaakt waarom deze argumenten ook gelden voor hun eigen specifieke situatie.

Verweerder wijst erop dat het algemeen rechtsbeginsel van zorgvuldigheid en de principes van behoorlijk bestuur hem ertoe verplichten samenhangende dossiers samen te behandelen. Binnen de beoordeling van die samenhang heeft de commissaris-generaal een redelijke appreciatiebevoegdheid. *In casu* oordeelde en verduidelijkte de commissaris-generaal dat de asielmotieven van verzoekers gebaseerd zijn op de motieven aangebracht door verzoeksters zus en schoonbroer en kon hij aldus terecht concluderen dat er wat dit element betreft een gelijklopende beslissing moest worden genomen in hoofde van verzoekers.

Verzoekers' asielmotieven zijn gebaseerd op de asielmotieven van verzoeksters schoonzus en haar echtgenoot en bijgevolg wordt aan verzoekers identiek dezelfde status toegekend.

De Raad schaart zich achter dit motief en wijst erop dat verzoekers niet aannemelijk maken dat de motieven uit bovenvermelde beslissing niet voor hen zou gelden in zoverre zij zich op dezelfde motieven beroepen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. van 12 maart 2012 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeksters zus R. F. (...) en schoonbroer R. Q. H. (...) verworpen. In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2.1. In een enig middel baseren verzoekers zich op een schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève en een schending van de artikelen 48/3, 48/5, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

2.1.1. Eerste onderdeel: betreffende de asielmotieven van de eisers.

Verzoekers betwisten dat er een mogelijkheid zou zijn om rechtsbescherming te krijgen tegen de valse beschuldigingen. Zelfs het UNHCR haalt leden van minderheidsreligieuze groeperingen aan als één van de belangrijkste risicoprofielen in Afghanistan (zie stuk 4: UNHCR, november 2011, "Situation in Afghanistan and international protection needs of Afghans", p. 13). Ook leden van christelijke groepen worden beschouwd als behorend tot een risicogroep (zie stuk 5: "Situation in Afghanistan and international protection needs of Afghans", 29 november 2011, p. 3). In ieder geval is het argument dat men de mogelijkheid heeft om zijn bekering ongedaan te maken totaal absurd, omdat dit een flagrante schending is van de vrijheid van godsdienst en dat men niet op ernstige wijze kan beweren dat dit een ernstige rechtsbescherming zou zijn. Verzoekers wijzen op het landenverslag van de UK Home Office van 11 oktober 2011 waarin melding wordt gemaakt van het feit dat het christendom nog steeds niet wordt geaccepteerd en dat christen regelmatig worden gediscrimineerd en verbaal en fysiek misbruik en mishandeling hebben te vrezen (zie stuk 6). Het feit dat er geen officiële veroordelingen zijn geweest in Afghanistan de laatste jaren omwille van bekering, betekent niet dat er ontkend kan worden dat bekering nog steeds bestraft wordt met de dood en ondanks het feit dat er een mogelijkheid bestaat om terug te bekeken naar de Islam, riskeert men in het tegenovergestelde geval te worden veroordeeld tot steniging, onteigening van als zijn bezittingen en nietigverklaring van het huwelijk. Ook al werden er geen officiële straffen uitgesproken, er worden nog steeds twee mannen in detentie gehouden wegens bekering tot het christendom. Zelfs indien verzoekers hun onschuld zouden kunnen aantonen, dan nog zullen zij worden onderworpen aan arrestatie en detentie en zullen zij worden gevisieerd door hun vroegere vrienden en burens, zodat zij ook verstoting riskeren uit de gemeenschap.

2.1.2. De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt,

moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Artikel 52 van de vreemdelingenwet is niet geschonden, daar de bestreden beslissing genomen werd op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 te weigeren.

Wat de schending van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet betreft stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vast dat verzoeker dit niet nader bepaalt. Krachtens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en de middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder 'middel' in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. Derhalve is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.1.3. De Raad stelt vast dat verzoekers verwijzen naar het risicoprofiel van minderheidsreligieuze groeperingen in Afghanistan. Zij hebben echter niet aannemelijk gemaakt dat zij een dergelijk profiel hebben, daar zij niet bekeerd zijn en praktiserende sjiitische moslims zijn. Verzoekers maken niet aannemelijk dat de aangehaalde belastende documenten betreffende het christendom, meer bepaald een document waar een kerk op afgebeeld stond, in samenhang met het bezoek van een neef uit Canada, elementen zouden zijn die er voor de Afghaanse autoriteiten er sterk op zullen wijzen dat zij wel degelijk bekeerlingen zouden zijn tot het christendom en dat dit zou leiden tot arrestatie en detentie en uitstoting door hun vroegere vrienden en burens. Het is eerder aannemelijk dat deze burens en vrienden, die verzoekers persoonlijk kennen, ook op de hoogte zijn van hun praktiserende moslimse geloofsovertuiging.

2.2. Tweede onderdeel: betreffende de geloofwaardigheid van de problemen van de eisers.

De Raad stelt vast dat verzoekers zich voornamelijk beperken tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt derhalve aan verzoekers toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

Het overtuigt geenszins dat verzoekers die praktiserende Sjiitische moslims zijn precies om die reden verdacht zouden worden van bekering tot het christendom en dat men zou denken dat die geloofsbelijding in realiteit niet de islam maar het christendom zou betreffen. Het betreft loutere niet overtuigende speculatie.

De bestreden beslissing stelt: "Als haar tijdens het gehoor op het CGVS gevraagd wordt waarom net zij en haar zus ervan verdacht werden zich bekeerd te hebben tot het christendom antwoordt ze :".[] als ze zagen dat we religieuze vergaderingen over de koran hielden dachten ze dat we over het christendom praatten.." (gehoor echtgenote CGVS vraag 31). Dit is een zeer bizarre uitleg. Gezien uw echtgenote verder geen enkele toelichting geeft over het feit hoe ze tot deze wetenschap komt lijkt het voorgaande eerder een ongefundeerde bewering te zijn. Nogmaals gevraagd of ze weet waarom enkel zij en haar zus ervan verdacht werden en niemand anders van de familie, verklaart ze dat het is omdat zij en haar zus dikwijls bij de andere burens gingen bidden (gehoor echtgenote CGVS vraag 39). In die hypothese zou het logisch lijken dat ook die andere burens geviseerd zouden worden doch wanneer aan uw echtgenote gevraagd wordt of ze ervan op de hoogte is dat er bij die andere burens eveneens een onderzoek ingesteld werd, antwoordt ze ontkennend (gehoor echtgenote CGVS vraag 40). Gezien er dus geen enkele plausible noch zinnige aanwijzing is waarom uw echtgenote en haar zus ervan verdacht zouden kunnen worden bekeerd te zijn tot het christendom terwijl alles op het tegendeel wijst wordt de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas hierdoor ernstig aangetast."

Daar waar verzoekster voorheen stelde dat haar burens waar ze bij ging bidden niet geviseerd werden stelt zij in haar verzoekschrift dat zij dit niet weet omdat zij het land verlaten heeft. De verklaringen van verzoekers overtuigen niet. De Raad schaaft zich achter dit motief.

Wat de voorgelegde convocaties door de politie betreft merkt verweerder op dat blijkt uit de informatie terug te vinden in het administratieve dossier dat Afghaanse documenten onbetrouwbaar zijn.

Wat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken betreft wijst de Raad er op dat dit behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad. Om bewijskracht aan een document te kunnen ontfangen dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausible verklaringen hetgeen in casu niet het geval is (RvS, beschikking nr. 7257, 14 juli 2011)."

Deze motieven gelden ook voor verzoekers die hun asielrelaas en verdenking van bekering in Afghanistan niet aannemelijk gemaakt hebben.

2.3. Verzoekers voeren aan dat ze zelf aangegeven hebben dat hun contact met de getuigen van Jehova geen direct verband houden met hun asielaanvraag en van na hun aankomst in België dateren. Ze stellen dat aan de waarachtigheid van de brief van de Jehova getuigen niet getwijfeld wordt en het feit dat verzoeker verklaarde dat deze op zijn eigen vraag werd opgesteld en dat verzoekster verklaarde dat hij niet relevant is in het kader van de asielaanvraag geen indicatie is van de tegenstrijdigheid tussen hun verklaringen.

De bestreden beslissing stelt: "Hierbij dient ook te worden opgemerkt dat de relevantie van de brief (geschreven door A. (...) en M. B. (...) uit Lodolinsart, leden van de Getuigen van Jehova) die u voorlegt om aan te tonen dat jullie de leer van de Getuigen van Jehova bestuderen in België en geregeld bijeenkomsten bijwonen, ontkracht wordt door de verklaringen van uw echtgenote. U stelt specifiek te hebben gevraagd aan A. (...) en M. (...) deze brief te schrijven. (CGVS uw gehoor, p. 5-6) Wanneer uw echtgenote gevraagd wordt naar het belang van deze brief voor jullie asielrelaas, stelt zij dat deze brief niet relevant is voor jullie asielaanvraag. Ze verklaart dat deze brief niets te maken heeft met jullie asielmotieven, dat deze mensen haar de brief gewoon hebben meegegeven, maar dat jullie andere problemen hebben in Afghanistan. (CGVS gehoor van uw echtgenote, p. 4-5) Dergelijke tegenstrijdigheden ondermijnen uiteraard bijkomend de geloofwaardigheid van jullie verklaringen. Aangezien u en uw echtgenote noch in Afghanistan, noch na jullie aankomst in België bekeerd zijn tot het christendom of tot de leer van de Getuigen van Jehova, is het motief dat jullie aanhalen voor jullie asielaanvraag in België onvoldoende zwaarwichtig."

De Raad schaaft zich achter dit motief en wijst erop dat zij niet aannemelijk maken dat zij in Afghanistan of België bekeerd zouden zijn tot het christendom of als dusdanig beschouwd zouden worden in Afghanistan. Ter zitting bevestigen verzoekers dat zij inderdaad noch in Afghanistan noch in België bekeerd zijn tot het christendom.

2.4. Verzoekers menen dat er een zeer selectieve lezing gegeven werd van de CEDOCA informatie over de vervolging van personen op basis van hun geloofsovertuiging in Afghanistan. Ze verwijzen naar het bij hun verzoekschrift gevoegd stuk 5.

De Raad stelt vast dat verzoekers niet aannemelijk maken dat zij in Afghanistan of België tot het christendom bekeerd zijn en evenmin aannemelijk maken dat zij hiervan verdacht werden of worden. Hun argumentatie in dit verband is dan ook irrelevant en geen bewijs van hun hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat zij in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.5. Verzoekers voeren aan dat het feit dat verzoekster het bezoek van de neef van haar echtgenoot situeerde in 2009, terwijl ze op dat ogenblik reeds in België waren een materiële vergissing betreft en dat de tegenstrijdigheid inzake de duur van de vasthouding van de vader van verzoekster niet doorslaggevend is.

De Raad meent dat dit een overtuigend motief is.

2.6. Verzoekers poneren dat er slechts drie motieven worden aangewend om hun vluchtverhaal in twijfel te trekken.

Verweerder antwoordt terecht dat uit een lezing van de beslissingen duidelijk blijkt dat er meer dan drie motieven werden aangereikt. Verzoekers blijven echter merkwaardig stil over de andere aangehaalde argumenten, waardoor deze komen vast te staan.

De motivering moet als geheel worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

2.7. In een tweede middel beroepen verzoekers zich op een schending van de artikelen 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet.

Verzoekers hebben hun asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekers aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van hun relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoekers betwisten ten eerste dat de veiligheidssituatie in Herat voldoende rustig zou zijn om te oordelen dat er geen nood is aan internationale bescherming. Dit zou volgen uit de CEDOCA documentatie in het administratief dossier en het document *NGO-safety* in bijlage van het verzoekschrift.

De verweerder wijst er op dat de commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Herat actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie werd het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 17 december 2010 in rekening genomen. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. UNHCR oordeelt dat in het licht van: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen, de situatie in bepaalde delen van Afghanistan kan gekenmerkt worden als een situatie van veralgemeend geweld. Meer specifiek stelt UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit hogervermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen

andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten.

Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt echter expliciet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Herat een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR heeft na december 2010 geen update meer vrijgegeven van deze Eligibility Guidelines en deze richtlijnen zijn dus nog steeds geldig.

De Raad meent dat het feit dat UNHCR zijn Eligibility Guidelines niet geupdated heeft niet noodzakelijk betekent dat deze nog steeds geldig zijn. Uit de door verzoekers neergelegde documentatie blijkt echter niet dat UNHCR ervoor pleit om personen afkomstig uit Herat in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wat de veiligheidssituatie in Herat betreft blijkt uit de documentatie in het administratief dossier (stuk 14, 11) "SRB "Afghanistan" "*Veiligheidssituatie in het Westen van Afghanistan (Badghis, Ghor, Herat, Farah, Nimroz)*" geupdated op 24 oktober 2011 (p. 22 tot 25) dat uit diverse recente bronnen blijkt dat de situatie in de stad Herat in 2011 vrij kalm was buiten geïsoleerde incidenten en dat er per vliegtuig van Kabul naar Herat veilig gereisd kan worden. De door verzoekers geciteerde documenten van het CGVS uit 2010 en het document in bijlage van het verzoekschrift NGO-safety zijn hiervan geen weerlegging.

Verzoekers brengen geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in hun streek van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissingen te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS